

د یوحنا رسول رويا

پېژندگلو

یوحنا رسول د حضرت عیسیٰ په حقله رويا لیکلې ده، په هغه وخت کېنې هغه د پتموس په جزیره کېنې چې د نننۍ ترکی سره نزدې ده. د رويا کتاب هغه روحانی نالیدونکی جنگ نه پرده اخوا کوی چې د خدای پاک او د شیطان په مینخ کېنې روان دے. یعنی د دې کتاب بنیادی مقصد دا دے چې مونږ ته د حضرت عیسیٰ مسیح هغه فتح راوبشائی چې په شیطان یې د خپل مرگ په وسیله حاصله کړې ده، او خلقو ته د گمراهۍ نه خلاصون ورکوی چې د خدای پاک په بادشاهۍ کېنې مقدسین شی، او په خوشحالی سره د خدای پاک په حضور کېنې خدمت وکړی. د دُنیا تاریخ او د دې تباھی د کامیاب گپوری یعنی د حضرت عیسیٰ د قابو لاندې ده. یوحنا رسول په خپله رويا کېنې اووۀ جماعتونو ته وینا کوی. د رويا د کتاب سرچینه حضرت عیسیٰ مسیح په خپله دے او یوحنا رسول د هغه پېغام اووۀ کلیساگانو ته په دې خط کېنې بیانوی، او دا خط د سزا، تنقید او سکون نه شروع شوے دے. او بیا د رويا یوه اوږده سلسله شروع کیری چې د گناهکارانو د آخری سزا په باره کېنې په خاص الفاظو او ژبې سره تشریح کیری او بیانیری. د ایماندارانو جماعت په هغه وخت کېنې د یو غټ او لوی تکلیف لاندې وو، خو په آخر کېنې دا کتاب د بادشاهانو د بادشاه او د مالکانو د

مالڪ ڪاميابي بيانوي، ڌوڪ چي به د انسان نافرمانِي ته د
 آخر ٽڪي ردي او نوي آسمان او د نوي دنيا پڙندنه په
 يويشتم باب ڪبني بيانوي، چرته به چي خدائِ پاڪ په خپله
 د همپشه دپاره بادشاهت ڪوي. د حفظ ڪولو دپاره ۹:۷ آيت
 ”ما د خلقو لويه گنه وليده چي بي شمېره وه، دا د ٽولو
 قومونو، ٽولو خيلونو او د مختلفو ژبو د ويونكو خلقو گنه د
 تخت او د گپوري د وړاندې ولاړه وه.“

مقدمه

۱) دا هغه روياء ده چي خدائِ پاڪ عيسيٰ مسيح ته
 ورڪره چي هغه خپلو غلامانو ته هغه خبري وڻائي چي ڪومي
 به زر تر زره پېڻيري. هغه خپله فرشته خپل غلام يوحنا ته په
 رالڀرلو دا خبري هغه ته وڻودلي، ۲) چا چي د خدائِ پاڪ
 د ڪلام او د عيسيٰ مسيح او د هغه ٽول هر ڇه چي هغه وليدل
 گواهي ورڪره. ۳) بختور دے هغه ڌوڪ چي دا پېڻگويي
 نورو خلقو ته لولي او بختور دي هغه خلق چي دا ڪلام اوري
 او چي ڇه په ڪبني ليڪلي دي په هغي عمل ڪوي، ڇڪه چي
 وخت رانزدې دے. ۴) دا خط د يوحنا د طرف نه د آسيه
 صوبي د اوو جماعتونو په نوم، په تاسو دې فضل او سلامتي
 وي، د خدائِ پاڪ د طرفه چي شته، چي وو او چي
 راتلونڪي دے، او د هغه اوو روحونو د طرفه چي د هغه د
 تخت د وړاندې دي، ۵) او د عيسيٰ مسيح د طرف نه چي
 وفادار گواه دے او چي د مرو نه اول ژوندے پاڇېدو او د
 زمڪي د بادشاهانو سردار دے. هغه مونڙ سره مينه ڪوي او

مونڙ يې د خپلې وينې په قرباني د گناهونو نه آزاد کړو. ﴿٦﴾
 هغه مونږ د خپل پلار خدائ پاک د بادشاهت د خدمت دپاره
 امامان جوړ کړو. د هغه جلالی قدرت دې تل تر تله قائم وي.
 آمين. ﴿٧﴾ گورئ، هغه په وريځو کښې راروان دے، هره
 سترگه به هغه وويني، او هغوی هم چا چې هغه ژوبل کړے
 وو، او د دنيا ټول خلق به په هغه وير کوي. بې شکه دا به دغه
 شان وي. آمين. ﴿٨﴾ مالک خدائ پاک فرمائي چې، ”اول او
 آخر زه یم، چې شته، چې وو، چې راتلونکے دے يعنې قادر
 مطلق خدائ.“

د حضرت عيسیٰ مسيح په باب کښې رويا

﴿٩﴾ زه ستاسو ورور يوحنا، په تنگسيا، په بادشاهی او په
 صبر کښې تاسو سره خپل عيسیٰ کښې شريک یم. زه د
 خدائ پاک د کلام او د عيسیٰ په حقله د گواهی ورکولو په
 وجه پتموس نومې جزيره ته جلاوطن کړے شوم. ﴿١٠﴾ او د
 مالک په ورځ چې روح القدس په ما غلبه وکړه، نو ما خپل
 شا ته يو اوچت آواز واورېدو چې د بيگل په شان وو. ﴿١١﴾
 هغه آواز ما ته ووييل چې، ”څه چې ته وينې هغه په يو کتاب
 کښې وليکه او اوو وارو جماعتونو ته يې ولېږه، يعنې
 افسوس، سمرنه، پرگمون، تواتيره، سرديس، فيلدلفيه، او
 لوديکيه ته.“ ﴿١٢﴾ زه ورپسې راتاو شوم چې دا څوک دے
 چې ما سره خبرې کوي، او چې زه راتاو شوم نو ما د سرو
 زرو اووۆ ډيوټونه وليدل. ﴿١٣﴾ او د دې ډيوټونو په مينځ کښې
 ما يو کس د ابن آدم په شان وليدلو چې تر پښو پورې يې
 چوغه اغوستې وه او په سينه يې د سرو زرو سينه بند تاو

کڙے وو. (۱۴) د هغه د سر وېښته لکه د سپينې وړې او يا واورې په شان سپين ؤو او د هغه سترگې د اور د شغلو په شان وې. (۱۵) او د هغه پښې د زېرو په شان ځلېدلې څنگه چې په بټۍ کښې سرې شوې وى او د هغه آواز لکه د تېزو اوبو په شان وو. (۱۶) او هغه په بنى لاس کښې هغه اووه ستورى نيولى ؤو او د هغه د خولې نه يوه تېزه دوه مخيزه توره راوتلې وه او د هغه مخ د تېز نمر په شان ځلېدو. (۱۷) کله چې هغه ما وليدو نو زه لکه د مړې د هغه په پښو کښې پرېوتلم، خو هغه خپل بڼې لاس په ما کېښودو او وې فرمائيل، ”پرېره مه، اول او آخر زه يم، (۱۸) او ژوندې يم، زه مړ وم خو اوس تل تر تله ژوندې يم او د مرگ او د عالم ارواح کُنجانې ما سره دى. (۱۹) د دې دپاره دا هر څه وليکه څه چې ته وينې، څه چې اوس دى او څه چې وروستو به وشى. (۲۰) تا چې زما په بنى لاس کښې اووه ستورى ليدلى دى او هغه اووه د سرو زرو ډيوټونه، د هغې راز دا دى چې اووه ستورى د اوو جماعتونو فرېښتې دى او دا اووه ډيوټونه اووه جماعتونه دى.“

د افسوس جماعت دپاره پېغام

۲ (۱) ”د افسوس د جماعت فرېښتې ته دا پېغام وليکه، دا د هغه پېغام دى چې اووه ستورى په خپل بنى لاس کښې نيولى دى څوک چې د سرو زرو د اوو ډيوټونو په مينځ کښې گرځي. (۲) زه ستا د ټولو عملونو نه خبر يم. او ما ته ستا د خواری او صبر هم پته ده. او ما ته د دې هم پته ده چې ته

بدڪاره خلق نه شي زغملے، تا هغوی و آزمائیل ڏوڪ چي
 ڄان ته رسولان وائی خو نه دی، او دروغزن دي ثابت ڪرل.
 ۳) ما ته دا هم پته ده چي زما د نوم د خاطره تا دا په صبر
 سره وزغمل او ته ستومانه نه شوې. ۴) خو زه ستا خلاف
 دا شڪايت ڪوم چي تا هغه وپرومبي مينه پرېسني ده. ۵) خو
 هغه رايا د ڪره چي ته د ڏومره اوچت مقام نه پرېوتلي، خو
 اوس تويه وباسه او هغه ڪار ڪوه لڪه چي مخڪبني دي ڪري
 وو. ڪه ته تويه ونه باسي نو زه به راشم او ستا ڏيوپ به د
 خپل ڄائي نه لري ڪرم. ۶) خو بيا هم يوه خبره ستا په حق
 ڪبني شته چي ته د نيڪليانو د ڪارونو نه نفرت ڪوي لڪه چي
 زه يي تري ڪوم. ۷) د ڇا چي غورونه وي، هغه دي واورى
 چي روح القدس جماعتونو ته ڄه فرمائي. هر هغه ڏوڪ چي
 بريالے شي نو زه به د ژوندون د ونې نه د مېوي د خورپو
 اختيار ورڪرم چي د ڄائي پاڪ په جنت ڪبني ولاړه ده.

د سمرنه جماعت دپاره پيغام

۸) د سمرنه د جماعت فرېسني ته دا پيغام وليکه چي، ڏوڪ
 چي اول او آخر دي، او ڏوڪ چي مڙ شو او بيا ژوندے
 شو، هغه داسي فرمائي، ۹) ما ته ستا د تنگسيا او غربت پته
 ده، خو بيا هم ته مالدار يي، زه د هغه خلقو د ڪفر وئيلو نه هم
 خبر يم چي ڄان ته يهوديان وائی خو دي نه. دا د شيطان
 جماعت دي. ۱۰) د راتلونکو زحمتونو نه مه ڀرېره. خبردار
 شي ابليس به تاسو نه ڄيني قېدخانو ته واپوي نو چي تاسو
 و آزمائيلے شي او تر لسو ورځو پوري به په تاسو زحمتونه
 وي. خو تر مرگه پوري وفادار اوسئ او زه به د ژوندون تاج

در په سر کړم. (۱۱) د چا چې غوږونه وی، هغه دې واورى، چې روحُ القُدسُ جماعتونو ته څه فرمائی. هر هغه څوک چې کامیاب شی نو دوهم مرگ به ورته هیڅ نقصان ونه رسوی.

د پرگمون د پاره پېغام

(۱۲) د پرگمون د جماعت فرېستې ته دا پېغام ولیکه، هغه

څوک چې چا سره تېره دوه مخیزه توره ده هغه داسې

فرمائی، (۱۳) ما ته پته ده چې ته چرته اوسې، هلته چرته چې

د شېطان تخت دے او ته زما په نوم مضبوط ولاړې. تا په

هغه وخت هم د خپل ایمان نه انکار ونه کړو کله چې زما

وفادار گواه انتیپاس ستاسو په هغه ښار کښې ووژلے شو

چرته چې شېطان اوسېږی. (۱۴) خو زه ستا خلاف د یو څو

خبرو شکایت کوم چې په تاسو کښې هلته څه کسان شته

چې د بلعام د تعلیم پیروی کوی، چا چې بلق ته تعلیم ورکړو

چې بنی اسرائیل گډوډ کړی چې هغوی بُتانو ته شوې قربانی

وخورى او حرامکاری دې وکړی. (۱۵) هم دغه شان په تاسو

کښې ځینې کسان شته دے چې د نیکیانو د تعلیم پیروی

کوی. (۱۶) نو توبه وباسه، که نه نو زه به زر راشم او په هغه

توره به د هغوی سره جنگ وکړم کومه چې زما د خولې نه

راوځی. (۱۷) د چا چې غوږونه وی، هغه دې واورى چې روحُ

القُدسُ جماعتونو ته څه فرمائی. هر هغه څوک چې کامیاب

شی نو زه به هغوی ته پټ شوی من او یو سپین کانې ورکړم

او په هغه سپین کانې به یو نوے نوم لیکلے شوے وی چې

صرف هغه چا ته یې پته ده چا ته چې دا کانې ورکړے

شوے وی.

د تواتيره جماعت دپاره پېغام

١٨ د تواتيره د جماعت فرېستې ته دا پېغام وليکه چې د

خُدائ پاک زوئ داسې فرمائى د چا سترگې چې د اور د

شغلو په شان دى او چې پښې يې د زېرو په شان ځلېږي، ١٩

ما ته ستا د ټولو عملونو، ستا د مينې، ايماندارى، خدمت او

صبر پته ده. ما ته پته ده چې ستا اوسنى عملونه ستا د

مخکښينو عملونو نه بهتر دى. ٢٠ خو زه ستا خلاف دا

شکایت کوم چې ته هغه ايزبلى نومې ښځه برداشت کوې چې

خان ته پېغمبره وائى او زما خادمانو ته د حرامکارى او د

بُتانو د قربانۍ د خوړلو ترغيب ورکوى. ٢١ ما هغې ته د

توبې ويستلو موقع ورکړه خو هغه د خپلې حرامکارۍ نه توبه

نه وباسى. ٢٢ نو زه به هغه د کت په رنځ وغورزوم او هغوى

چې ورسره يې زنا کړې ده، هغوى به په پېره سخته تنگسيا

کښې راگېر کړم ترڅو چې هغوى د هغې د کړو نه توبه ونه

باسى. ٢٣ او د هغې بچى به په زمکه ووژنم. په دې به ټول

جماعتونه دا سبق حاصل کړى چې زه د بنى آدمو زړونه او

خيالات آزمائيم او دا چې زه به تاسو ټولو ته د خپل عمل په

مطابق اجر درکړم. ٢٤ خو اے د تواتيره نورو اوسېدونکو

چې دا تعليم نه منئ او د هغې نه ناخبره يئ کومې ته چې

هغوى د شېطان پټ او ژور چال وائى، زه تاسو ته وایم چې

زه به په تاسو نور بار وانه چوم. ٢٥ بس په هغه څه تر هغې

ټينگ پاتې شئ ترڅو چې زه درنه شم. ٢٦ هر هغه څوک چې

کامياب شى او هغه چې زما د وينا په مطابق تر آخره عمل

کوى نو زه به ورله په قومونو اختيار ورکوم. ٢٧ هغه به پرې

زورور حکومت کوى او د خاورو د لوبښو په شان به يې ټوټې

ٽوٽي ڪري. هغه اختيار ما ته د خپل پلار نه راکڙي شوي
 ڏي. (۲۸) او زه به هغه له د سبا ستوري ورڪرم. (۲۹) د چا
 چي غورونه وي، هغه ڊي ووري چي روح القدس جماعتونو
 ته خه فرمائي.

د سرديس جماعت دپاره پيغام

۳ (۱) ”د سرديس د جماعت فرستي ته دا پيغام وليکه، چا
 سره چي د خدائي پاک اووه روحونه او اووه ستوري دي هغه
 دا وائي چي زه ستا په ٽول عمل خبريم چي ته تش په نوم
 ژوندي پي خوي مي. (۲) بيدار شه او خه چي پاتي دي، او
 مڙ ڪڍو ته نزدي دي هغه مضبوط ڪڙه، ستا ڪارونه هم ما د
 خپل خدائي پاک په نظر ڪڍي پوره ونه ليدل. (۳) ڪوم تعليم
 چي تا ته درڪري شوي ڏي او تا اوربدلي ڏي، هغه ياد
 ساڻه او عمل پري ڪوه او توبه وباسه. ڪه ته بيدار نه شي نو
 زه به د غل په شان درشم او تا ته به زما د راتلو د وخت پته
 ونه لگي. (۴) خوبيا هم په سرديس ڪڍي تاسو سره ڪيني
 داسي ڪسان شته چي هغوي خپلي جامي پليتي ڪري نه ڏي،
 هغوي به ما سره په سپينو جامو ڪڍي گرڇي ڪه چي هغوي
 د ڊي لائق دي. (۵) هر هغه څوڪ چي ڪامياب شي نو هغوي
 ته به دغسي سپيني جامي وراغوستلي شي او د هغوي نوم به
 زه هيڪله هم د ژوندون د ڪتاب نه ونه باسم او زه به د خپل
 پلار او د هغه د فرستو د وڙاندې دا اعلان وڪرم چي هغوي
 زما خپل دي. (۶) د چا چي غورونه وي، هغوي ڊي ووري
 چي روح القدس جماعتونو ته خه فرمائي.

د فيلدلفيه د جماعت دپاره پيغام

٧ د فيلدلفيه د جماعت فرېسټې ته دا پيغام وليکه، هغه

څوک چې قُدوس او رېسټينے دے داسې فرمائی چې ورسره

د داؤد چابى ده او هغه چې دروازه کولواو کړى نو څوک به

يې هم بنده نه کړى او چې هغه دروازه بنده کړى نو څوک به

يې هم کولواو نه کړى، هغه داسې وائى چې ٨ زه ستا د ټولو

عملونو نه خبر يم. وگوره، ما تا ته ستا په وړاندې يوه دروازه

کولواو کړې ده چې هيڅوک يې بندولے نه شى. زه پوهېږم چې

ستا طاقت کم دے خو بيا هم تا زما کلام منلے دے او زما

د نوم نه منکر شوے نه يې. ٩ گوره، د شېطان د قبيلې نه

به هغوى راولم چې ځان ته يهوديان وائى خو نه دى بلکې

دروغزن دى، هغوى به درشى او ستا په پښو به پرېوځى او

هغوى به په دې پوهه شى چې ته زما محبوب يې. ١٠ ځکه

چې تا زما کلام په صبر سره برداشت کړے دے او مضبوط

پرې ولاړ يې، زه به هم تا د هغه آزمېښت د وخت نه چې د

ټولې دنيا په خلقو راتلونکے دے، بچ کړم. ١١ زه زر درځم

او څه چې درسره دى په هغې ټينگ پاتې شه چې څوک دې

هم د خپل تاج نه محرومه نه کړى. ١٢ هر هغه څوک چې

کامياب شى نو هغوى به زما د خدائ د کور ستن شى، او

هغوى به هر وخت په هغې کښې اوسېږى. زه به په هغوى د

خپل خدائ نوم وليکم او هغوى به زما د خدائ پاک د ښار

اوسېدونکى شى يعنې د نوې يروشلم کوم چې د آسمان نه

ښکته راځى او زه به پرې خپل نوم وليکم. ١٣ د چا

چې غوږونه وى، هغه دې واورى چې روح القدس جماعتونو

ته څه فرمائى.

د لوديكيه جماعت دپاره پېغام

١٤ د لوديكيه د جماعت فرېستې ته دا پېغام وليكه، دا پېغام د

هغه چا د طرفه دے چې آمين دے، څوك چې وفادار

رېستينے گواه دے او د خدائ پاك د نوى خلقت شروع ده.

هغه فرمائى چې (١٥) ما ته ستا د ټولو عملونو پته ده، ته خو

نه يخ يې او نه گرم. كاش چې ته يا خو يخ وې يا گرم. (١٦)

نو چونكې نه خو ته گرم يې او نه يخ، بلكې ترم يې، زه به تا د

خپلې خولې نه وټوكم. (١٧) ځكه چې ته وائې چې زه مالدار

او دولتمند يم او د څه څيز حاجتمند نه يم. حقه خو دا ده

چې ته په دې نه پوهېږې چې ته څومره قابل رحم، بدنصيبه،

خوار، روند او بريند يې. (١٨) په دې وجه زه تا له دا مشوره

دركوم چې زما نه په اور كېنې صفا شوى سره زر واخله

چې مالدار شې او سپينې جامې رانه واخله چې ستا د

بريندوتوب شرم پرې د ليدو نه پټ شى، او ملهم رانه واخله

چې په سترگو كېنې يې ولگوې او بينا شى. (١٩) زه چې چا

سره مينه كوم هغوى ملامته كوم او تربيت وركوم، نو ځكه

غېرت وكړه او توبه وباسه. (٢٠) گوره، زه په وړ كېنې ولاړ

يم او وړ وهم. او كه ته آواز اورې او ما ته وړ كولاو كړې نو

زه به درشم او يو بل سره به په شريكه روټى وخورو. (٢١) هر

څوك چې كامياب شى هغه به ما سره په تخت كېنې، لكه

څنگه چې زه په خپله كامياب شوم او د خپل پلار سره د هغه

په تخت كېنېاستم. (٢٢) د چا چې غوږونه وى، هغه دې

واورى چې روح القدس جماعتونو ته څه فرمائى.

په آسمان کښې د خدای پاک عبادت

۴

د دې نه وروستو بیا ما نظر واچولو نو په آسمان

کښې مې یو ور کولو ولیدو. نو چې اول کوم آواز ما

واورېدو نو لکه د بیگل په شان یې ما ته خبرې کولې، ”دلته

پاس راشه چې زه به تا ته هغه وښایم څه چې به د دې نه پس

خامخا کیري.“ (۲) سمدستی د روح القدس په وسیله ما یوه

رویا ولیدله چې په آسمان کښې یو تخت وو او په تخت یو

کس ناست وو. (۳) او هغه څوک چې هلته ناست وو د

جاسپر او یمنی عقیق په شان پرېدو، او د تخت نه چاپېره د

بوډۍ تال وو چې د زمردو په شان پرېدو. (۴) او د تخت

نه گېرچاپېره څلیریشته نور تختونه وو او په هغوی

څلیریشته مشران ناست وو چې سپینې جامې یې اغوستې

وې او د سرو زرو تاجونه یې په سر وو. (۵) او د تخت نه د

برېښنا رڼا او د تندر آوازونه راختل او د تخت نه وړاندې

اووه مشعلونه بلېدل چې د خدای پاک اووه روحونه دی. (۶)

او د تخت د وړاندې یې د شیشې سمندر وو چې د بلور په

شان ښکارېدو. او د تخت نه چاپېره څلور جاندار وو چې

وړاندې وروستو یې سترگې وې. (۷) اول جاندار د ازمری په

شان وو، دویم د غوایي په شان، د درېم مخ د بنی آدم په شان

وو او څلورم لکه د الوتونکی باز په شان وو. (۸) دې څلورو

جاندارو چې د هر یو شپږ وزرې وې او هر طرف ته یې

سترگې وې، شپه او ورغ بغېر د دمې یې دا ثنا وئيله، ”قدوس،

قدوس، قدوس، قادر مطلق خدای پاک، هغه چې وو، چې

دے، او چې راتلونکے دے.“ (۹) او هرکله چې دا جاندار د

هغه چا چې په تخت ناست دے او تل تر تله ژوند دے، د

هغه لوئی، عزت او شکر گزاری وکړی، (۱۰) نو هغه

خلیریشته مشران هغه ته په سجده پرېوځی او عبادت یې
کوی څوک چې په تخت ناست دے، او چې تل تر تله ژوندے
دے، نو هغوی خپل تاجونه د تخت په وړاندې هغه ته ږدی او
وائی چې، (۱۱) ”اے زموږ مالکۀ خدایه پاکه، تۀ د لوئی،
عزت او قدرت لائق یې ځکه چې تا هر څۀ پیدا کړی دی او دا
ستا په مرضی پیدا شوی دی او په وجود کښې راغلی دی.“

طومار او گپورے

۵ (۱) هغه څوک چې په تخت ناست وو ما د هغه په بنی
لاس کښې یو طومار ولیدو چې دننه او بهر دواړو طرفو ته
پرې لیکل ؤو او اووۀ مهرونه پرې لگېدلی ؤو. (۲) او ما یوه
طاقتوره فرېسته ولیده چې په اوچت آواز یې اعلان کولو چې،
”څوک د دې قابل دے چې طومار پرانیزی او مهرونه یې
مات کړی؟“ (۳) خو هیڅوک هم نه وو، نه په آسمان کښې،
نه په زمکه او نه د زمکې د لاندې وو چې طومار یې کولو
کړے وے او یا یې دننه کتلے وے. (۴) نو ما ډېر وژړل
ځکه چې هیڅوک هم د دې لائق نه وو چې دا طومار یې
پرانستلے شو یا چې یې ورته کتلے شو. (۵) بیا په مشرانو
کښې یو راته ووئیل چې، ”ژاړه مه ځکه چې د یهوداه د قبیلې
ازمرے چې د داؤد د نسل نه دے، هغه کامیابی حاصله کړې
ده نو طومار به پرانیزی او اووۀ مهرونه به یې مات کړی.“
(۶) بیا ما د تخت په مینځ کښې او د څلورو جاندارو او د
مشرانو په مینځ کښې یو لکه د حلال شوی گپوری ولیدو چې
اووۀ ښکرونه او اووۀ سترگې یې وې چې د خدای پاک اووۀ

روحونه دی چې ټولې دُنیا ته لېږلې شوی دی. (۷) او هغه ورغلو او څوک چې په تخت ناست وو د هغه د بنی لاس نه یې هغه طومار واخستو. (۸) کله چې هغه طومار واخستو نو څلور جاندار او څلیریشْت مشران د هغه گڼوږی په وړاندې په سجده شول، او د هر یو سره یو ستار وو او ورسره د خوشبویۍ نه ډک د سرو زرو جامونه وو چې د مقدسینو دُعاگانې دی. (۹) او هغوی دا نوې حمد وئیلو چې، ”تَه د دې لائق یې چې طومار واخلي او د دې مهرونه کولو کړې ځکه چې تَه حلال کړې شوې او د خپلې وینې په فدیة دې د خُدای پاک دپاره د هر خیل، د هرې ژبې او د هر قوم او خلق په بیعه واخستل. (۱۰) او د هغوی نه تا د اِمامانو بادشاهی جوړه کړه چې زمونږ د خُدای پاک خِدْمَت وکړی او هغوی به په زمکه بادشاهی کوی.“ (۱۱) بیا چې ما وکتل نو د بې شمېره فرېستو آوازونه مې واورېدل چې هغه د تخت او د جاندارو او د مشرانو نه چاپېره وې او د هغوی شمېر په زرگونو او لکونو کښې وو، (۱۲) او هغوی په زوره سندرې وئیلې چې، ”هغه گڼوږی چې حلال کړې شو، د دې لائق دے چې ټول قُدْرَت، دولت، حِکْمَت، لوئی، عزت، جلال او برکت حاصل کړی.“ (۱۳) او بیا ما واورېدل چې ټول مخلوقات چې په آسمان کښې، په زمکه باندې، د زمکې د لاندې یا په سمندر کښې دی، هغوی ټولو ثناء صِفْت کولو چې، ”د هغه چا څوک چې په تخت ناست دے او گڼوږی ته برکت، عزت، شان او قُدْرَت دې تل تر تله وی.“ (۱۴) او څلور وارو جاندارو پرې، ”آمین“ ووې او مشران د عبادت دپاره په سجده پرېوتل.

بیا ما ولیدل چہ ہغہ گپوری پہ اوو مہرونو کبئی یو
 مہر مات کپرو او ما د خلورو جاندارو نہ پہ یو کبئی د تندر پہ
 شان دا آواز واورپدو چہ، ”راشہ.“ ۲ نو ما وکتل چہ ہلتہ
 یو سپین آس ولاړ وو او د سوارہ سرہ یی لیندہ وہ. ہغہ تہ
 تاج ورکړے شو او ہغہ د فاتح پہ حیث پہ آس سور لاړو چہ
 فتح بیا مومی. ۳ کلہ چہ گپوری دوہم مہر مات کپرو نو
 ما واورپدل چہ دوہم جاندار وائی چہ، ”راشہ.“ ۴ او یو
 بل آس بھر راووتو چہ تک سور وو او د ہغہ سوارہ تہ دا
 اختیار ورکړے شو چہ د زمکې نہ امن یوسی نو چہ
 انسانان قتل و غارت شروع کړی، او ہغہ لہ یوہ لویہ توره
 ورکړے شوه. ۵ کلہ چہ گپوری درہم مہر مات کپرو نو
 ما د درہم جاندار دا آواز واورپدو چہ، ”راشہ.“ نو ما ولیدو
 چہ یو تور آس راغلو او د ہغہ د سوارہ پہ لاس کبئی یوہ تلہ
 وہ. ۶ او ما د خلورو جاندارو د مینخہ یو آواز واورپدو
 چہ وئیل یی چہ، ”د ورخې د مزدوری نرخ بہ د غنمو یوہ
 روتی او یا بہ د اوریشو درې روتی وی، خو د زیتونو تہلو او
 میو تہ نقصان مہ رسوئ.“ ۷ کلہ چہ گپوری خلورم مہر
 مات کپرو نو ما د خلورم جاندار دا آواز واورپدو چہ،
 ”راشہ.“ ۸ ما ولیدو چہ زہر آس وو او د سوارہ نوم یی
 مرگ وو او عالم ارواح ورپسې جخت راروان وو. ہغوی تہ د
 خلورمې برخې زمکې اختیار ورکړے شوے وو چہ پہ
 جنگ، پہ قحط، پہ وبا او خنکلی خناور خلق مرہ کړی. ۹
 ہر کلہ چہ گپوری پینخم مہر مات کپرو نو ما د قربان گاہ د
 لاندې د ہغہ ایماندارانو روحونہ وکتل چہ د خدائ پاک د

کلام او د خپلې گواهي په وجه قتل کړې شوی ؤو. (۱۰)

هغوی په زوره چغه کړه چې، ”اے بادشاه مالکه، پاکه او

رښتونی خدایه. ترڅو به تۀ فېصله نه کوي او د زمکې د

اوسېدونکو نه به زمونږ د وینې بدل وانه خلی؟“ (۱۱) بیا هر یو

ته سپینه چوغه ورکړې شوه او ورته یې ووئیل چې، ”تر هغې

لږ صبر وکړئ چې په خدمت کښې ستاسو ټول ملگری

ستاسو په شان ونۀ وژلې شی.“ (۱۲) بیا ما وکتل چې

گډوړی شپږم مهر مات کړو او یوه سخته زلزله راغله او نمر

د تبخی په شان تور شو او سپوږمۍ مکمله لکه د وینو تکه

سره شوه. (۱۳) او ستوری د آسمان نه په زمکه داسې

راپرېوتل لکه چې د اینځر نه د سیلی طوفان په وجه کچه مېوه

راپرېوخی. (۱۴) او آسمان داسې فنا شو لکه طومار چې بند

کړې شی او هر غر او هره جزیره د خپله ځایه بې ځایه شوه.

(۱۵) نو بیا د زمکې بادشاهانو، سردارانو، جرنیلانو، مالدارانو،

طاقتورو، غلامانو او آزادو ټولو خلقو په غارونو او د غرونو

په گټانو کښې خپل ځانونه پټ کړل. (۱۶) او هغوی غرونو او

گټانو ته چغې وهلې چې، ”په مونږ راپرېوخی او مونږ د هغه د

سترگو نه چې د تخت د پاسه ناست دے او د گډوړی د قهر و

غضب نه پټ کړئ. (۱۷) ځکه چې د هغوی د غضب لویه

ورغ راغلې ده او څوک ورته ودرېدے شی؟“

په یو لاک څلور څلوېښتو زرو بنی اسرائیلو مهر

لکېدل

۷ د دې نه پس ما څلور فرښتې د دنیا په څلورو

کوټونو ولاړې ولیدلې چې د دنیا څلور واړه هواگانې یې قابو

کړې وې نو چې په زمکه سمندر يا په يوه ونه هم هوا ونه لگي. ﴿٢﴾ بيا ما بله فرېسته د نمرخاته نه په راختو وليده چې د ژوندی خدای پاک مهر ورسره وو او هغه څلورو فرېستو ته يې په زوره وئيل، چې چا ته په زمکه او سمندر د نقصان ورکولو اختيار ورکړې شوې وو چې، ﴿٣﴾ ”تر هغې سمندر، زمکې او ونو ته نقصان مه رسوئ ترڅو چې مونږ د خدای پاک مهر د هغه د خادمانو په تندو نه وی لگولې.“ ﴿٤﴾ او ما چې د هغوی شمېر واورېدو چا ته چې مهرونه لگولې شوی ؤو او د بنی اسرائیلو د ټولو خیلونو نه په يو لاک څلور څلوېښت زرو مهر ولگولې شو. ﴿٥﴾ دولس زره د يهوداه د قبيلې نه، دولس زره د روبين د قبيلې نه، دولس زره د جاد د قبيلې نه، ﴿٦﴾ دولس زره د آشر د قبيلې نه، دولس زره د نفتالی د قبيلې نه، دولس زره د منسی د قبيلې نه، ﴿٧﴾ دولس زره د شمعون د قبيلې نه، دولس زره د ليوی د قبيلې نه، دولس زره د يساکار د قبيلې نه، ﴿٨﴾ دولس زره د زبولون د قبيلې نه، دولس زره د يوسف د قبيلې نه، او دولس زره د بنيامين د قبيلې ؤو.

د ټولو قومونو لويه گڼه

﴿٩﴾ او د دې نه پس ما د خلقو لويه گڼه وليده چې بې شمېره وه، دا د ټولو قومونو، ټولو خیلونو او د مختلفو ژبو د ويوونکو خلقو گڼه د تخت او د گډوډی د وړاندې ولاړه وه. او هغوی سپينې جامې اغوستې وې او د کجورو څانگې يې په لاسونو کښې نيولې وې. ﴿١٠﴾ او په زوره يې دا چغې وهلې چې، ”خلاصون زمونږ د خدای پاک دے څوک چې په تخت

ناست دے، او د گپوری دے. (۱۱) او د تخت نه او د

مشرانو او څلورو جاندارو نه چې گپرچاپره څومره فربستی
ولاړې وې هغه ټولې فربستی د تخت په وړاندې پرمخې پرېوتلې

او د خدای پاک عبادت یې وکړو، (۱۲) هغوی وئیل چې،

”آمین. برکت، لوئی، حکمت، شکر گزاری، عزت، قدرت او

زور دې تل تر تله زمونږ د خدای پاک وی، آمین.“ (۱۳) بیا

مشرانو کبني یو ما ته مخ راواړولو او تپوس یې وکړو چې،

”دا خلق چې سپینې جامې یې اغوستې دی، څوک دی او د

کومې راغلی دی؟“ (۱۴) ما جواب ورکړو چې، ”زما مالکه، ته

خبر یې.“ بیا هغه ما ته وفرمائیل چې، ”دا هغه کسان دی چې

د لوی مصیبتونو نه راغلی دی، هغوی خپلې جامې د گپوری

په وینو وینځلې او په هغې سپینې کړې دی. (۱۵) په دې وجه

خو دوی د خدای پاک د تخت د وړاندې ولاړ دی او د خدای

پاک په کور کبني شپه او ورغ د هغه په عبادت کبني لگیا

دی، او هغه چې په تخت ناست دے، هغه به دوی له پناه

ورکړی. (۱۶) هغوی به بیا هیڅکله نه اوری کبړی، نه تری

کبړی، نمر به دوی نه تنگوی او نه به تېزه گرمی تکلیف

وررسوی. (۱۷) ځکه چې هغه گپورے چې د تخت په مینغ

کبني دے، هغه به د دوی شپونکے وی او هغه به دوی د

ژوندون د اویو چینو ته بوځی، او خدای پاک به د دوی د

سترگو نه ټولې اوبسکې پاکې کړی.“

اوؤم مھر او د سرو زرو د سوزولو مجمر

۸ (۱) کله چې گپوری اوؤم مھر کولواو کړو نو تقریباً تر

نيمي گينٽي پوري په آسمان کبني خاموشي وه. (۲) بيا ما هغه اووه فرستي وليدلې چې د خدائ پاک په وړاندې ولاړې وې، او هغوي ته اووه بيگلونه ورکړې شول. (۳) بيا يوه بله فرسته د سرو زرو مجمر په لاس راغله او د قربان گاه سره ودرېده او هغې ته ډېره زياته خوشبويي ورکړې شوه چې د تخت د وړاندې د سرو زرو په قربان گاه يې د ټولو مقدسينو د دُعا سره پېش کړي. (۴) او د فرستي د لاس نه د خوشبويي د سوزولو لوگي د مقدسينو د دُعا سره پاس خدائ پاک ته ورسېدو. (۵) بيا فرستي مجمر راواخستو، د قربان گاه د اور نه يې ډک کړو او په زمکه يې راگزار کړو، نو بيا د تندر گرزار، برېشنا او زلزله راغله.

د بيگل آواز

(۶) بيا هغه اووه فرستي چې ورسره اووه بيگلونه وو، غږولو ته تيارې وې. (۷) ورومبي فرستي خپل بيگل وغږولو نو اور او ډلي د وينې سره په زمکه راوورېدل او د زمکې درېمه حصه وسوزېدله او د ونو درېمه حصه وسوزېدله او ټول شنه وابنه وسوزېدل. (۸) بيا کله چې دوېمې فرستي خپل بيگل وغږولو نو لکه يو لوي غر چې اور پرې بل وي، سمندر ته وغورزولې شو او د سمندر درېمه حصه وینه شوه، (۹) او په دې باندې د سمندر درېمه حصه ژوندي مخلوقات مړه شول او د سمندري جهازونو درېمه حصه په اوبو کبني ډوب شول. (۱۰) نو بيا درېمې فرستي خپل بيگل وغږولو نو يو لوي ستور په له آسمان نه راوغورزېدو چې د مشعل په شان بلېدو او دا د سيندونو او چينو په درېمه حصه ورپرېوتو. (۱۱) د

ستوری نوم گنډير وو. او د اوبو درېمه حصه د گنډير په شان ترخه شوه او پېر زيات خلق د دې ترخو اوبو څښلو په وجه مړه شول. ﴿١٢﴾ بيا څلورمې فرېښتې خپل بيگل وغږولو نو دې سره د نمر درېمه حصه او د سپوږمۍ او د ستورو درېمه حصه ووهلې شوه نو د دوي درېمه حصه تياره شوله او د ورځې درېمه حصه رڼا ختمه شوه او دغه شان د شپې درېمه حصه رڼا هم ختمه شوه. ﴿١٣﴾ بيا ما وليدل چې يو باز په آسمان کښې بره والوتو او په اوچت آواز يې دا نعرې وهلې چې، ”افسوس، افسوس، افسوس، د زمکې په اوسېدونکو باندې، ځکه چې هغه درې نورې پاتې فرېښتې به هم اوس خپل بيگل غږوي.“

٩ ﴿١﴾ بيا پينځمې فرېښتې خپل بيگل وغږولو او ما يو ستورې وليدو چې د آسمان نه زمکې ته راپرېوتې وو او هغه ستورې ته د عالم ارواح چابيانې ورکړې شوې وې. ﴿٢﴾ کله چې هغه عالم ارواح کولاو کړه نو د هغه لويې کندې نه د بتې په شان لوگې راوختلو او د عالم ارواح لوگي نمر او باد تور کړل. ﴿٣﴾ بيا د لوگي نه په زمکه ملخان راغلل او هغوي د زمکې د لړمانو په شان د چيچلو اختيار ورکړې شو. ﴿٤﴾ هغوي ته دا حکم ورکړې شوي وو چې وائسو، ونو، او بوټو ته هيڅ نقصان ونه رسوي خو بس هغه کسانو ته ټک ورکړي د چا په تندي چې د خدای پاک مهر نه وي لگېدلې. ﴿٥﴾ هغوي ته اجازت ورکړې شوي وو چې د پينځو مياشتو پورې هغوي ته عذاب ورکړي، خو دا نه چې هغوي مړه کړي او د هغوي عذاب لکه د لړم د ټک په شان وو. ﴿٦﴾ په دې

ورڻو ڪبني به خلق مرگ غواڙي خو مرگ به ورته نه
 ملاوڙي، هغوي به د مرگ خواهش ڪوي خو مرگ به د
 هغوي نه تبستي. (۷) دا ملخان لکه د جنگي آسونو په شان وُو
 او د هغوي په سرونو تاجونه لکه د سرو زرو په شان وُو او د
 هغوي مخونه د انسان په شان وُو. (۸) او د هغوي وپښته د
 بنځو د وپښتو په شان وُو او د هغوي غابښونه د زمرو د
 غابښونو په شان وُو. (۹) د هغوي زغرې لکه د اوسپنو د
 زغرو په شان وې او د هغوي د وزرونو آوازونه لکه د ډېرو
 جنگي گاپو د آسونو په شان وُو کوم چې حمله ڪوونکي وي.
 (۱۰) د هغوي په لکو ڪبني د لږمانو په شان لشي وې او د
 هغوي ټک ورکولو به انسانان تر پينځو مياشتو پورې عذابول.
 (۱۱) او د هغوي بادشاه د عالم ارواح فرېسته وه چې په عبراني
 ڪبني د هغي نوم ابدون، او په يوناني ژبه ڪبني اپوليون، يعني
 تباه ڪوونکي دي. (۱۲) اولني افسوس تېر شو خو دوه نور
 لاراتلونکي دي. (۱۳) بيا هغه شپڙمي فرېستي خپل بيگل
 وغږولو او ما يو آواز واورېدو چې د خدائي پاک په وړاندې
 ولاړ د سرو زرو د قربان گاه د څلورو ښکرونو د مينځ نه
 راووتو. (۱۴) هغه شپڙمي فرېستي ته ووئيل چا سره چې بيگل
 وو چې، ”د لوي فرات د سيند په غاږه تڙلي څلور فرېستي
 آزادي ڪړه.“ (۱۵) نو هغه څلور فرېستي آزادي ڪړي شوې
 څوک چې د درېمې برخې بني آدمو د وژلو دپاره د دې کال،
 د دې مياشتې، د دې ورځې او د دې ساعت دپاره مقرر شوې
 وې. (۱۶) نو ما ته ووئيل شول چې په آسونو د سوارو
 فوجيانو شمېر شل ڪروږه وو. (۱۷) او دغسې ما هغه آسونه
 او د هغوي سواره په خپله رويا ڪبني وليدل، هغوي د اور په
 شان ځلېدونکي سرې، آسماني رنگي او د گوگړو په شان

زېږې زغړې اغوستې وې. او د آسونو سرونه يې د زمر و
 سرونو په شان ؤو او د هغوى خولې نه اور، لوگې او گوگړې
 راوتل. ﴿١٨﴾ په دې درې افتونو د دنيا دريمه حصه خلق مړه
 شول يعنې په اور، لوگي او گوگړو کوم چې د هغوى د خولې
 نه راوتل. ﴿١٩﴾ د آسونو طاقت د هغوى په خولو او لکو کبني
 وو. نو د هغوى د لکو لکه د مارانو په شان سرونه ؤو او د
 انسانانو د زخمى کولو طاقت ورسره وو. ﴿٢٠﴾ خو دې افتونو
 کبني چې کوم انسانان ژوندى پاتې شول هغوى د خپلو بدو
 عملونو نه توبه ونه ويستله. او هغوى د پيريانو او د سرو
 زرو، سپينو زرو، زېږو، کايو او د لرگو نه د جوړو شوو بتانو
 عبادت کول پرې نه بشودل، کوم بتان چې نه ليدلې او نه
 اورېدلې او نه گرځېدلې شى. ﴿٢١﴾ او نه هغوى د خپلو
 قتلونو، جادوگرۍ، حرامکارۍ، او نه يې د خپلو غلاگانو نه
 توبه ويستله.

فرېسته او ورکوټې طومار

١٠ ﴿١﴾ بيا ما يوه بله طاقتوره فرېسته د آسمان نه په
 راکوزېدو وليده چې په وريخ کبني پټه وه او چې د بوږى ټال
 يې په سر وو، مخ يې د نمر په شان ځلېدو او پښې يې د اور د
 ستنو په شان وې. ﴿٢﴾ او د هغې په لاس کبني يو ورکوټې
 پرانستلې شوې طومار وو. هغې بنۍ پښه په سمندر کبني
 کېښوده او گسه پښه يې په زمکه اېښې وه. ﴿٣﴾ بيا هغې د
 ازمرى د غرمبار په شان يوه لويه چغه ويستله او کله چې
 هغې چغه کړه نو اووه تندرونه وگرزېدل. ﴿٤﴾ او کله چې اوو

واره تندرونه وگپزېدل، نو ما دا ليكل نو بيا ما د آسمان نه يو
 آواز واورېدو چې وئيل يې، ”دا پټ وساته څه چې اوو واره
 تندرونو ووئيل، او دا مه لیکه.“ (۵) بيا هغه فرېسته کومه چې
 ما په سمندر او په زمکه ولاړه ليدلې وه هغې خپل بڼې لاس
 آسمان طرف ته اوچت کړو. (۶) او قسم يې په هغه چا
 وخوړلو څوک چې تل تر تله ژوندې دې چا چې په آسمان،
 زمکه، سمندر او هر څه چې په دوي کښې دي پېدا کړي دي.
 هغه ووئيل چې، ”نور انتظار کول به نه وي.“ (۷) په هغه
 ورځو چې کله اوومه فرېسته خپل بيگل وغږوي نو د خدائ
 پاک پټ رازونه به پوره شي څنگه چې هغه خپلو خادمانو
 نبيانو ته فرمائيلي وو. (۸) هغه آواز چې ما د آسمان نه
 اورېدلې وو، بيا ما سره په خبرو شو او وې فرمائيل چې،
 ”لاړ شه او په سمندر او په زمکه ولاړې فرېستي د لاس نه هغه
 پرانستلې شوې طومار واخله.“ (۹) نو زه هغې فرېستي له
 لارم او ورته مې ووئيل چې، ”ما ته هغه پرانستلې شوې
 ورکوټې طومار راکړه.“ نو هغې ما ته ووئيل چې، ”دا واخله
 او وې خوره، دا به ستا خپټه ترخه کړي خو ستا په خوله
 کښې به لکه د شاتو خوږ وي.“ (۱۰) نو ما هغه ورکوټې
 طومار د فرېستي د لاس نه واخستو او ومې خوړلو. دا زما په
 خوله لکه د شاتو خوږ ولگېدو خو چې مې تېر کړو نو زما
 خپټه يې ترخه کړه. (۱۱) بيا ما ته ووئيلې شو چې، ”دا
 ضروري دي چې ته د ډېرو خلقو او قومونو او ژبو او
 بادشاهانو په حقله پېشگوټي وکړې.“

١) ما ته د ناپ کولو د گز په شان يوه لښته راکړې

شوه او راته ووييلې شو چې، ”اوس پاڅه او د خدائ پاک

کور او قربان گاه کچ کړه او عبادت کوونکی شمار کړه. ٢)

خو د خدائ د کور بهر دربار مه کچ کوه ځکه چې دا غېرو

قومونو ته ورکړې شوې دې او هغوی به دا مقدس ښار تر

دوو څلوېښتو مياشتو پورې د پښو لاندې کړی. ٣) او زه به

خپل دوه گواهان د ټاپ جامې اغوستې د پېشگويي دپاره

مقرر کړم او دوی به تر دولس سوه شپېتو ورځو پورې نبوت

کوی. ٤) دا هغه دوه د زيتون ونې او دوه ډيوټونه دی کوم

چې د زمکې د مالک د وړاندې ولاړ دی. ٥) که څوک دوی

ته نقصان رسول غواړی نو د دوی د خولې نه اور راوځی او

د دوی دشمنان به وسوزوی او دغه شان به هر هغه څوک

چې دوی ته نقصان رسول غواړی، نو هغوی به په دې طريقه

مړه کړې شی ٦) هغوی سره به دا اختيار وی چې آسمان

بند کړی چې د دوی د پېشگويي په دور کېښي به بيا باران ونه

شی، او په اوبو د دوی دا اختيار هم شته چې وينې ترې

جوړې کړی او چې څومره غواړی دومره افتونه په زمکه

راولی. ٧) کله چې دوی خپله گواهی پوره کړی نو د عالم

ارواح نه به هغه بلا راوځی او دوی سره به جنگ وښلوی او

کامیابه به شی او مړه به یې کړی. ٨) او د هغوی لاشونه به

د لوی ښار په کوڅو کېښي پراته وی، چې د مثال په توگه ورته

سدوم او مصر ووييلې شی، په کوم ځای کېښي چې د دوی

مالک هم په سولی شوې وو. ٩) تر درې نيمو ورځو پورې

به خلق، د هرې قبيلې، د هرې ژبې او د هر قوم نه د دوی

لاشونو ته گوری او د دوی د لاشونو د بنخولو اجازت به ورنه کړی. (۱۰) د زمکې ټول خلق به ورته په سترگو کبښې خاندی او خوشحالی به کوی او یو بل ته به تحفې ورکوی ځکه چې دې دواړو نبیانو د زمکې ټول خلق عذابول. (۱۱) خو د درې نیمو ورځو نه پس خدای پاک په هغوی کبښې د ژوند ورکولو روح واچولو او هغوی په خپلو پښو ودرېدل او چا چې دا ولیدل، هغوی ټول یرېدل. (۱۲) بیا دوی یو اوچت آواز د آسمان نه واورېدو چې هغوی ته یې وئیل چې، ”دلته راشی.“ او هغوی په ورځو کبښې آسمان ته وختل او دشمنانو هغوی ته کتل. (۱۳) هم په دغه وخت یوه سخته زلزله راغله، او د ښار لسمه حصه راوغورزېدله. اووه زره کسان په دې زلزله کبښې هلاک شول او نورو په یره کبښې د آسمانی خدای پاک ثنا وئيله. (۱۴) دویم افسوس تېر شو خو گوری درېم زر راتلونکې دے.

اووم بیگل

(۱۵) بیا اوومې فرېښتې خپل بیگل وغږولو او په آسمان کبښې په زوره دا چغې شوې چې وئیل یې چې، ”د دنیا د بادشاهی حق زموږ د مالک خدای او د هغه د مسیح دے او هغه به تل تر تله حکومت کوی.“ (۱۶) بیا هغه څلیریشته مشران چې د خدای پاک د وړاندې په خپلو تختونو ناست و، هغوی پرمخې په سجده پرېوتل او د خدای پاک عبادت یې وکړو، (۱۷) او دا یې وئیل چې، ”اے مالک قادر مطلق خدایه، مونږ ستا شکر کوو، ته چې یې او چې وې، ځکه چې تا خپل لوی طاقت استعمال کړو او بادشاهی دې شروع کړه. (۱۸) قومونه

د قهر نه پک شوی دی خو اوس ستا د قهر وخت راغلی
 دے، دا د مړو د عدالت کولو وخت دے. ستا د خادمانو
 نبیانو د اجر وخت او ستا د مقدسینو او د هغه ټولو خلقو د
 لویو نه واخله تر وړو پورې د اجر ورکولو وخت راغلی
 دے، څوک چې ستا د نوم نه یرېدل. او دا اوس د هغوی د
 تباہ کېدلو وخت دے چا چې په زمکه کېنې تباہی راوستله.“
 ۱۹ نو بیا په آسمان کېنې د خدای پاک کور پرانستے شو او
 په هغه کور کېنې د هغه د لوظ صندوق بشکاره شو، او بیا د
 برېښنا شغلي، د تندر گرزار، زلزله او د بلی یو لوی طوفان
 راغلو.

بنځه او اژدها

۱۲ ۱ نو بیا په آسمان کېنې یوه لویه نښه بشکاره شوه
 چې یوه بنځه وه چې نمر پې لکه د جامو اغوستے وو او
 سپوږمۍ د هغې د پښو لاندې وه او د هغې په سر د دولسو
 ستورو تاج وو. ۲ هغه امیدواره وه او د ماشوم د پیدا کېدو
 د درد په وجه پې چغې وهلې. ۳ بیا یوه بله نښه په آسمان
 کېنې بشکاره شوه چې یوه لویه سره اژدها وه چې اووه
 سرونه او لس بشکرونه پې ؤو او په سرونو پې اووه واړه
 تاجونه ؤو. ۴ هغې په خپله لکۍ درېمه حصه ستوری د
 آسمان نه راښکل او په زمکه پې راغورزول. اژدها د هغې
 بنځې په وړاندې ودرېدله چې د ماشوم د پیدا کېدو په دردونو
 آخته وه د دې دپاره چې هر کله چې د هغې بنځې بچے وشي
 چې لواړ پې تېر کړی. ۵ د هغې ماشوم پیدا شو چې هلک
 وو کوم چې به په ټولو قومونو یعنی زورور حکومت کوی.

خود هغي ماشوم سمدستی خدائ پاک ته ونيولے شو او د هغه تخت ته راوستے شو. (۶) او بنخه بيابان ته وتبستبدله چرته چې د هغي د ساتني دپاره خدائ پاک خائ تيار کړے وو چې هلته به د هغي د دولسو سوو شپيتو ورخو پورې حفاظت کيږي. (۷) بيا په آسمان کبني جنگ ونستو. ميکائيل او د هغي فرښتو د اژدها خلاف جنگ وکړو. او اژدها او د هغي فرښتو هم د هغوي خلاف جنگ وکړو. (۸) خو اژدها شکست وخوړو او د خپلو ملگرو سره د آسمان نه وشړل شو. (۹) نو دا لويه اژدها لاندې راوغورزولے شوه، هغه زور مار چې شيطان يا ابليس بللے شي چې ټوله دنيا يې دوکه کړي ده، هغه د خپلو فرښتو سره لاندې زمکې ته راگزار کړے شو. (۱۰) بيا ما په آسمان کبني يو اوچت آواز واورېدو چې داسې يې وئيل چې، ”اوس خلاصون، قدرت او زمونږ د خدائ پاک بادشاهي او د هغه د مسيح اختيار راغله دے، حکه چې زمونږ په ورونيو الزام لگوونکي چې شپه او ورغ زمونږ د خدائ پاک په مخکبني په هغوي الزام لگوي، نو هغه د آسمان نه سر د لاندې راغورزولے شوي دي. (۱۱) خو هغوي په هغه د گډوډي د وينې او د هغوي د گواهي کولو په وسيله کامياب شول، او هغوي خپل خان عزيز ونه گڼلو تر دې چې مرگ ته تيار شول. (۱۲) نو اے آسمانونو او په دې کبني اوسېدونکو خلقو، خوشحالي کوئ. خو اے زمکې او سمندر، په تاسو دې افسوس وي حکه چې ابليس ډېر په غصه تاسو ته بنکته راغلو حکه چې هغه خبر دے چې د هغه وخت لنډ دے.“ (۱۳) نو چې کله اژدها خپل خان په زمکه راغورزېدلے وليدو نو هغه، هغه بنخي پسي شوه چې زوي يې شوے وو. (۱۴) خو بنخي ته د لوي باز دوه وزرونه ورکړے

شول نو چي هغه په بيابان کښي د اژدها نه خپل هغه خائي ته
 والوخي چرته چي به تر دري نيم کالو پوري د هغي خيال
 وساتلې شي او محفوظه وي. (۱۵) بيا اژدها د خپلي خولي نه
 د اوبو يو سېلاب وبهيوولو چي هغه بنځه لاهو کړي. (۱۶) خو
 زمکي د بنځي مدد وکړو، او د اژدها د خولي هغه سېلاب يې
 تېر کړو. (۱۷) بيا اژدها هغه بنځي ته غصه شوه او د هغي د
 نور نسل سره د جنگ دپاره لاره، دا هغه خلق دي چي د
 خدائي پاک حکمونه مني او د عيسيٰ په گواهي تينگ ولاړ دي.
 (۱۸) بيا اژدها د سمندر په غاړه ودرېده.

اولني بلا

۱۳ (۱) بيا ما د سمندر نه يوه بلا په راوتو وليده. د هغي
 لس ښکرونه او اووه سرونه وو، او د هغي په ښکرونو لس
 واړه تاجونه وو او د دې په هر سر د کفر جدا جدا نومونه
 وو. (۲) او کومه بلا چي ما وليده، هغه د پړانگ په شان وه
 خو د هغي پښي د مېلو په شان وې او خوله يې د ازمری په
 شان وه. او اژدها هغي ته خپل طاقت، بادشاهي او لوي
 اختيار ورکړو. (۳) داسي ښکارېده چي د هغي يو سر د
 مرگي گزار خوړلې وو خو د هغي گزار تېک شوې وو او
 ټوله دنيا په هغي بلا پسې په حېرانتيا روانه وه. (۴) هغوي د
 اژدها عبادت وکړو ځکه چي هغي خپل اختيار بلا ته ورکړو،
 هغوي د بلا عبادت هم وکړو او دا يې ووييل چي، ”څوک د
 دې بلا په شان زوروره ده، او څوک د دې خلاف جنگ
 کولې شي؟“ (۵) او بلا ته دا اختيار ورکړې شو چي غټي
 غټي او د کفر خبرې وکړي، او تر دوو څلوېښتو مياشتو

پورې د حكومت كولو اجازت وركړې شو. (٦) هغې په خپله خوله د خدائ پاك خلاف د كُفر خبرې وكړې او د خدائ نوم او د هغه د استوگنې خائ او آسماني مخلوق پسې يې كُفر وغرولو. (٧) هغې ته دا اجازت هم وركړې شو چې د مقدسينو سره جنگ وكړي او پرې كاميابه شي، او په ټولو خيلونو او خلقو، ژبو او قومونو اختيار وركړې شو. (٨) او د زمكې ټول اوسېدونكي به د هغې عبادت وكړي هغوى ټول د چا نومونه چې د هغه حلال شوي گډوړي د ژوندون په كتاب كښي د ازل نه ليكلې شوي نه دي. (٩) د چا چې غوږونه وي هغه دې واورى. (١٠) كه چا ته قېدېدل وي هغه به قېد شي، كه څوك په توره قتل كېدل وي نو هغه به په توره قتل شي. په دې مقدسينو ته زغم او ايمان په كار دى.

دويمه بلا

(١١) بيا ما يو بله بلا وليده چې د زمكې نه راووتله، د هغې د گډوړي په شان دوه ښكرونه وو او دې د اژدها په شان خبرې كولې. (١٢) هغه د اولنې بلا ټول اختيار د هغې په خائ استعمالوى، زمكه او د دې اوسېدونكي دې خبرې ته مجبوروى چې د اولنې بلا عبادت وكړي چې د چا د مرگي زخم ټيك شوى دى. (١٣) هغې غټې معجزې كولې تر دې چې د خلقو په وړاندې يې د آسمان نه زمكې ته اور نازل كړو. (١٤) او هغې له دا اختيار وركړې شو چې د هغې اولنې بلا په خائ معجزې وكړي او د دنيا اوسېدونكي دوكه كړي او ورته يې حُكم وكړو چې د هغې اولنې په شان يو بُت جوړ كړئ چې د تورې گزار يې خوړلې وو خو بيا هم لا ژوندې وه. (١٥) او

ورته دا اختيار وركړې شو چې د بلا په بُت كښې ساه واچوى نو چې د خبرو طاقت هم وركړى او هغوى څوك چې ورته سجده نه كوى، مړه كړى. (۱۶) هغه دا هم وكړل چې واړه او لوى، مالداره او غريب، آزاد او غلامان ټول دې په بنى لاس يا په تندى يوه نښه ولگوى. (۱۷) او چا ته هم د څه اخستلو يا خرڅولو اجازت تر هغې نه وو ترڅو پورې به چې د دې بلا نښه، يا د هغې د نامې شمېره پرې نه وه. (۱۸) نو په دې وخت كښې د دې حكمت ضرورت دى. څوك چې پوهه وى هغه دې د دې بلا د نامې د شمېرې حساب وكړى، دا شمېره د يو سړى ده او د هغه د شمېرې حساب شپږ سوه شپږ شپېته دى.

د يو لاک څلور څلوېښت زره كسانو حمد

۱۴ (۱) بيا ما وليدل چې د صيون په غره باندي گډوډى ولاړ وو چې ورسره يو لاک څلور څلوېښت زره كسان وو چې په تندو يې د هغه نوم او د هغه د پلار نوم ليكلې شوي وو. (۲) او ما د آسمان نه داسې آواز واورېدو لكه د سيند د اوبو غرمبار او يا لكه د تندر د گرزار، او دا د هغه آوازونو په شان وو لكه چې ستار غږوونكى خپل ستارونه غږوي. (۳) او هغوى د تخت او د څلورو جاندارو او مشرانو په وړاندي يو نوي حمد وئيلو، او دا حمد يې د هغه يو لاک څلور څلوېښت زرو كسانو نه چې د زمكې نه په بيعه اخستې شوى وو، او د دوى نه بغير بل هېچا نه شو زده كولى. (۴) دا هغه خلق دى چا چې خپل ځانونه د بنځو سره د يو ځاى

کېدو نه ساتلی دی، او گډوډی پسي روان دی چرته چې هم گډوډی ځی. دوی د خدای پاک او د گډوډی دپاره د بنی آدمو نه د اولنی مېوې په طور په بیعه اخسته شوی دی. (۵) د هغوی ژبو کله دروغ نه وو وئیلی او هغوی بې داغه دی.

د درېو فرېستو پیغامونه

(۶) بیا ما د آسمان په مینځ کښې بله فرېسته په الوتو ولیدله چې د زمکې هر قوم، خیل، ژبې او خلقو له یې د تل زیرې ورکولو. (۷) هغې په اوچت آواز چې کړې چې، ”د خدای پاک نه یرېږئ او د هغه ثنا ووايئ ځکه چې د هغه د عدالت وخت راغلی دی. او د هغه عبادت وکړئ چا چې آسمان او زمکه، سمندر او د اوبو چینې پیدا کړی دی.“ (۸) بیا هغې نه وروستو بله دویمه فرېسته راغله او هغې وئیل چې، ”وغورزېدو، لوی بابل وغورزېدو چې په ټولو قومونو یې د خپلې زناکاری او مستی د شرابو نه څښلی دی.“ (۹) بیا هغې نه وروستو بله دریمه فرېسته راغله او په اوچت آواز یې چې کړې، ”هر هغه څوک چې د بلا او د هغې بُت ته عبادت کوی او د هغې نښه په تندي یا په خپل لاس لگوی، (۱۰) هغوی به د خدای پاک د قهر او د غضب مے وڅښی کوم چې هغه د خپل سخت غضب په پیالی کښې اچولی دی. هغوی به د پاکو فرېستو او د گډوډی په وړاندې په اور او د گوگړو په شغلو کښې عذابولې شی. (۱۱) او د هغوی د عذاب لوگې به تل تر تله راوچتېږی او هر هغه څوک چې بلا یا د هغه د بُت عبادت کوی یا د هغه د نوم نښه اخلی، د هغوی به نه د شپې او نه د ورځې آرام وی.“ (۱۲) په دې کښې د هغه مقدسینو زغم او

برداشت ضرور دے چې د خدائ پاک حکمونه منی او د عیسیٰ وفادار پاتې کیږی. (۱۳) نو بیا ما د آسمان نه یو آواز واورېدو چې وئیل یې، ”دا ولیکه، بختور دی هغه څوک چې د دې نه پس به په مالک کښې مړه کیږی.“ او روح القدس فرمائی چې، ”بې شکه بختور دی ځکه چې له دې نه پس به هغوی د کرېدو نه په آرام وی، ولې چې د دوی نیک عملونه به ورسره ملگری وی.“

د دنیا لو کېدل

(۱۴) بیا ما وکتل نو یوه سپینه وریخ رابکاره شوه او په هغې چې څوک ناست وو هغه د ابن آدم په شان وو. د هغه په سر د سرو زرو تاج وو او په لاس کښې یې تېره لور وو. (۱۵) یوه بله فرېسته د خدای د کور نه بهر راووتله او په وریخ ناست ته یې په اوچت آواز ووییل چې، ”خپل لور ورواچوه او وریبه، ځکه چې د فصل د رېبلو وخت راغلی دے او د دنیا فصل مکمل پوخ شو دے.“ (۱۶) نو هغه څوک چې په وریخې ناست وو هغه خپل لور دنیا ته ورواچولو او د هغې فصل یې ورېبلو. (۱۷) بیا یوه بله فرېسته د خدای پاک د آسمانی کور نه راووتله او د هغې سره هم یو تېره لور وو. (۱۸) او بیا بله فرېسته د قربانگاه نه راووتله، دا هغه فرېسته وه چې په اور یې اختیار وو، او هغې د تېره لور لرونکی ته په اوچت آواز چغه کړه چې، ”خپل تېره لور ورواچوه او په زمکه د انګورو د بوټو نه فصل راغونډ کړه ځکه چې انګور یې پاخه شوی دی.“ (۱۹) نو فرېستی خپل لور ورواچولو او په دنیا یې د انګورو د بوټو فصل راټول کړو او هغه یې د خدای پاک د

غضب په هغه لويه لنگري کبني ورواچول. (۲۰) انگور يې د
 ښار نه بهر په لنگري کبني دومره نچور کړل چې تر يو سل
 اتيا ميله پورې د هغې نه د وينو سېلاب روان شو او دا ويني
 دومره بره روانې وې چې د آسونو واگو ته اورسېدې.

فربستي او آخري اووه افټونه

۱۵ (۱) بيا ما په آسمان کبني بله يوه لويه او عجيبه نښه
 وليدله. اووه فربستي وې چې ورسره د ټولو نه آخري اووه
 افټونه ؤو، ځکه چې په دې افټونو سره د خدائ پاک قهر
 سوړ شو. (۲) او ما وليدل چې د شيشې د سمندر په شان
 رابښکاره شو چې اور په کبني گډ شوي وو، او د شيشې د
 سمندر سره هغه خلق ولاړ ؤو چې په بلا او د هغې د بت او د
 هغې د نوم په شمېر فتح موندلې وه. د هغوي په لاسونو کبني
 د خدائ پاک ورکړي ستارونه ؤو. (۳) هغوي د خدائ پاک
 د غلام موسي او گډوړي حمدونه وويل چې، ”اے مالکه
 قادر مطلق خدایه پاکه، ستا کارونه لوي او عجيبه دي او ستا
 لارې د حق او رښتيا دي، اے د قومونو بادشاه. (۴) اے
 مالکه څوک به يره ونه کړي او ستا د نوم لوي به ونه کړي؟
 ځکه چې يواځې ته پاک يې. ټول قومونه به راشي او ستا په
 وړاندې به عبادت وکړي ځکه چې ستا د صداقت کارونه
 ښکاره شوي دي.“ (۵) او د دې نه پس ما وليدل چې په
 آسمان کبني د خدائ په کور کبني د گواهي د خپمې پاک
 خائ کولاو شو، (۶) او د هغې نه اووه فربستي د اوو افټونو
 سره راووتلې او هغوي د کتان جامې اغوستې وې چې صفا

او خُلبدونکې وې او په سینو یې د سرو زرو سینه بندونه وُو.

۷) بیا په خُلو رو جاندارو کبښې یو هغه اووۀ فرښتو ته د

سرو زرو اووۀ جامونه ورکړل چې د خُدائ پاک د قهر نه

پک وُو، د هغه خُدائ پاک چې تل تر تله ژوندې وی. ۸) او

د خُدائ پاک کور د خُدائ د جلال او قُدرت د لوگی نه پک

شو او تر هغې هیڅوک ورننوتې نه شو ترڅو چې د اووۀ

فرښتو اووۀ افتونه پوره شوی نه وُو.

د خُدائ پاک د قهر جامونه

۱۶) بیا ما د خُدائ پاک د کور نه یو اوچت آواز

واورېدو چې هغه اووۀ فرښتو ته یې وئیل چې، ”لارې شی او

د خُدائ پاک د قهر اووۀ جامونه په زمکه توی کړئ.“ ۲) نو

اوله فرښته لاره او په زمکه یې خپل جام توی کړو او د ناسور

خوراکی دانې په هغه خلقو ښکاره شوې چې د بلا نښه یې په

خُان کبښې وه او هغه بُت ته یې عبادت کړې وو. ۳) او

دوېمې فرښتې خپل جام په سمندر کبښې توی کړو او د هغې

اوبۀ د مړی د وینې په شان شوې او په سمندر کبښې هر

ژوندې خیز مړ شو. ۴) او درېمې فرښتې خپل جام په

دریابونو او په چینو کبښې توی کړو او وینې شول. ۵) بیا ما

واورېدل چې په اوبو اختیار لرونکې فرښتې ووئیل چې، ”اے

قُدوسه خُدایه، تۀ چې یې او وې، تۀ په خپل عدالت کبښې

صادق یې. ۶) حُکه چې هغوی د مقدسینو او ستا د نبیانو

وینې توی کړې دی او تا هغوی ته د خُښلو دپاره وینې

ورکړې، هغوی د دې سزا لائق دی.“ ۷) او ما د قربانگاه

نه یوه چغه واورېدله، ”آو، مالکۀ خُدایه پاکه، تۀ په ټولو قادر

ٻي، ستا ٽولي فېصلي رڀتيني او په حقه دي. (٨) او
 څلورمي فرڀستي خپل جام په نمر توي ڪرو او دا اختيار ورله
 ورڪري شو چي په خپلو شغو خلق وسيزي. (٩) او هغوي
 بد بد وسوزيدل خو هغوي د خدائي پاك په نوم ڪفر ووئيلو،
 چا سره چي د دي افتونو د نازلولو اختيار دي، خو هغوي د
 توبه ويستلو نه انڪاري شول او نه ٻي د هغه ثنا ووئيله. (١٠)
 او پينځمي فرڀستي د بلا په تخت خپل جام توي ڪرو او د هغه
 په بادشاهي ڪڀني تياره شوله. او خلقو د درد نه خپل غابڻونه
 چيچل، (١١) او هغوي د خپل درد او د ناسور په وجه آسماني
 خدائي پاك ته ڪفر ووي، او خه بد ڪارونه چي هغوي ڪري
 و، د هغي نه ٻي توبه ونه ڪرله. (١٢) او شپرمي فرڀستي خپل
 جام د فرات په لوي سيند ڪڀني توي ڪرو او د هغي اوبه وچي
 شو چي د نمرخاته د بادشاهانو دپاره لار تياره شي. (١٣) بيا
 ما وليدل چي د اژدها، د بلا، او د دروغزن نبي د خولي نه د
 چيندخانو په شان دري پيريان راووتل. (١٤) دا هغه پيريان
 دي چي معجزې بنائي، هغوي د دي دپاره خي چي د دنيا ٽول
 بادشاهان د قادر خدائي پاك د لوي ورخي د جنگ دپاره
 راجمع ڪري. (١٥) ”گوري، زه د غل په شان درخم. بختور
 دي هغه چي بيدار وي او جامي ٻي اغوستي وي نو چي هغه
 به بريند نه شي او خلق به د هغه شرم ونه ويني.“ (١٦) نو
 هغوي بادشاهان هغه خائي ته راجمع ڪرل چي په عبراني ڪڀني
 ورته ارمگدون وائي. (١٧) بيا اوومي فرڀستي خپل جام په هوا
 توي ڪرو او د خدائي د ڪور د تخت نه يو اوچت آواز راغلو
 چي هغه وفرمائيل چي، ”هر خه پوره شول.“ (١٨) له دي نه
 پس د بريننا شغلي او د تندر گرزا او يوه دومره سخته زلزله
 راغله چي د بني آدم د پيداينست راسي چري هم نه وه راغلي.

۱۹) او هغه لوی بشار په درېو حصو تقسیم شو او د دنیا بشارونه ونړېدل، او خدای پاک ته لوی بابل رایاد شو بلکې د خپل غضب او قهر نه پکه پیاله یې په هغوی وڅښله. (۲۰) هره یوه جزیره غېبه شوله او یو غر هم لیدم نه شو. (۲۱) او په بنی آدمو له آسمان نه تقریباً پنځوس کلو وزن برابر بلی وورېدله او هغوی د بلی په افت خدای پاک ته کفر ووئیلو ځکه چې هغه افت پېر سخت وو.

مشهوره کنجره

۱۷) بیا هغه اووه فرېښتې چې جامونه یې نیولی وو، په هغوی کښې یوه ما له راغله او وې وئیل چې، ”راځه چې زه درته د هغې لوی کنجرې انجام وښایم چې د پېرو سمندرونو د پاسه په تخت ناسته ده. (۲) د دنیا خلق په هغه شرابو نشه شول کوم چې هغې دوی ته ورکړی وو او بیا یې د هغې سره زنا وکړه.“ (۳) روح القدس په ما غلبه وکړه او بیا فرېښتې زه بیابان ته بوتلم. هلته ما یوه ښځه ولیده چې په یوې سرې بلا سوره وه. چې د هغې په ټول بدن کفر لیکلې وو او اووه سرونه او لس ښکرونه یې وو. (۴) هغه ښځې کاسنی سرې جامې اغوستې وې چې د سرو زرو په کالو، جواهراتو او ملغلرو سنگار شوې وه. د هغې په لاس کښې د سرو زرو پیالی وه چې د پلټنې او د هغې د حرامکاری د ناپاکی نه پکه وه. (۵) او د هغې په تندې یو نوم لیکلې وو چې یو پټ راز دے، ”لوی بابل، د کنجرو او د دنیا د هرې پلټنې مور.“ (۶) او ما ولیدل چې هغه ښځه د مقدسینو په وینه او د عیسی د

شھيدانو په وينه په نشه وه. كله چې ما هغه وليده نو زه ډېر
 حېران شوم. (۷) خو فرېستې راته ووييل چې، ”دا ته دومره
 وېلې حېران يې؟ زه به درته د دې بڼې او دا چې په كومې بلا
 سوره ده چې اووه سرونه او لس ښكرونه يې دي، د هغې راز
 ښكاره كړم. (۸) كومه بلا چې تا وليدله، هم هغه ده چې
 ژوندۍ وه خو اوس ژوندۍ نه ده، هغه به د عالم ارواح نه
 راوڅېږي او هلاكه به شي. او په دنيا كېنې هغه خلق چې د
 چا نومونه چې له ازل نه د ژوندون په كتاب كېنې نه دي
 ليكلې شوي، هغوى به د دې مړې بلا په بيا راښكاره كېدو
 حېران شي. ځكه چې هغه مخكېنې وه، اوس نشته خو بيا به
 راځي. (۹) او د دې خبرو د پوهېدلو دپاره ډېر حكمت په كار
 دې. دا اووه سرونه هغه اووه غرونه دي چې دا بڼه پرې
 ناسته ده، خو دوى هم اووه بادشاهان دي (۱۰) چې پينځه
 بادشاهان پخوا تېر شوي دي او يو ژوندې دې او يو بل به
 راځي، او كله چې هغه راشي نو هغه به د لږ وخت دپاره وي.
 (۱۱) او هغه بلا چې يو وخت ژوندۍ وه او اوس ژوندۍ نه
 ده، هغه اتم بادشاه دې، خو بيا هم هغه د اوو نه يو دې او
 هغه به هلاک شي. (۱۲) كوم لس ښكرونه چې تا وليدل، هغه
 لس بادشاهان دي چې هغوى لا حكومت نه دې شروع
 كړې، خو هغوى به د يوې گينټې دپاره د بلا سره د بادشاهۍ
 اختيار ومومي. (۱۳) د هغه ټولو يو مقصد دې چې خپل
 طاقت او اختيار بلا له وركړي. (۱۴) هغوى به د گډوډۍ سره
 جنگ وكړي خو گډوډۍ به په هغوى كامياب شي ځكه چې
 هغه د مالكانو مالک او د بادشاهانو بادشاه دې، او هغوى هم
 چې بللې شوي دي، غوره شوي دي او وفادار دي ورسره
 ملگري دي.“ (۱۵) بيا فرېستې ما ته ووييل چې، ”تا چې كوم

سمندر و لیدو چي لويه کنجره پرې ناسته ده، دا د خلقو

أمتونه، قومونه او ژبې دی. (۱۶) هغه لس بشکرونه چې تا

ولیدل، هغه به سره د بلا د دې کنجرې نه نفرت کوی، هغوی

به دا برینډه او بریاده کړی او د هغې غوښه به وخورى او په

اور به یې ایرې کړی. (۱۷) ځکه چې خدای پاک د خپل

مقصد د پوره کولو دپاره د دوی په زړونو کښې دا خبره

اچولې ده چې دوی په یو زړه سره بلا ته د خپلې بادشاهۍ

اختیار ورکړی، ترڅو چې د خدای پاک کلام د دوی په حقله

پوره شی. (۱۸) دا ښځه چې تا ولیده هغه لوی ښار دے چې د

دُنیا په بادشاهانو حکومت کوی.

د بابل بریادی

۱۸ (۱) د دې نه پس ما یوه بله فرشته د آسمان نه په

راکوزېدو ولیدله او د هغې لوی اختیار وو او زمکه د هغې په

جلال رڼا شوه. (۲) بیا هغې په اوچت آواز چغه کړه،

”پرېوتو، لوی بابل پرېوتو. هغه د پیریانو کور، د ټولو ناپاکو

روحونو اډه، او د مردارو مارغانو او د مردارو او حرامو

ځناورو کور دے. (۳) ځکه چې ټولو قومونو د هغې د مستی

او بدکاری شراب څښلی دی، د دُنیا بادشاهانو د هغې سره

بدکاری کړې ده، او د دُنیا سوداگرانو د هغې د عیاشۍ په

سبب دولت راغونډ کړو.“ (۴) بیا ما د آسمان نه یو بل آواز

واورېدو چې وئیل یې، ”اے زما خلقو، د دې نه رابهر شی

چې د دې په گناهونو کښې شریک نه شی او چې د هغې په

افتونو کښې شامل نه شی. (۵) ځکه چې د هغې گناهونه تر

آسمانه رسېدلی دی او خدای پاک د هغې بد کارونه هېر کړی
نۀ دی. (۶) هغې ته د خپلو کړو بدله ورکړئ، هغې چې کوم
ناروا کارونه کړی دی، هغه دوه چنده ورکړئ، او هغې چې په
کومې پیالې کبښې شراب گډ کړی دی هغه دوه چنده گډه
کړئ. (۷) هغې چې هر څومره لوی او عیاشی وکړه هم هغه
هومره ورته عذاب او ویر ورکړئ. هغه په زړۀ کبښې دا وائی
چې زۀ د تخت ملکه یم، زۀ به چرې هم د کونډو په شان
ویرونه نۀ کوم. (۸) نو په دې وجه به په هغې په یوه ورځ
دومره افتونه راشی، یعنی مرگ، ویره او قحط. او په اور به
هم وسوزولې شی ځکه چې مالک خدای پاک زورور دے
چې د دې فېصله یې واوروله. (۹) د زمکې بادشاهانو چې د
هغې سره بدکاری وکړه او د هغې په عیاشی کبښې شامل
شول، هر کله چې هغوی د دې د سوزېدلو لوگے ووینی نو
هغوی به پرې ژړا او ویر وکړی. (۱۰) هغوی به لرې ولاړ وی
او د هغې په عذاب به د یرې دا وائی چې، ”افسوس، افسوس
په لوی بڼار د بابل، په زورور بڼار، چې تۀ په یوه گینتۀ کبښې
برباد شوې.“ (۱۱) د دُنیا سوداگران به هم په بابل ویر او ژړا
کوی ځکه چې بیا به هیڅوک هم د هغوی نوره سودا وانه
خلی. (۱۲) د سرو زرو، د سپینو زرو، قیمتی کانو، د ملغلرو،
د کتان نرمې کپرې، کاسنی کپرې، د ربښمو او سرې کپرې،
د هر قسم د عودو لرگی، د هاتی غابښونه، د هر قسمه قیمتی
لرگو د زېرو، د اوسپنو او د مرمرو څیزونه. (۱۳) او ورسره د
دارچینی، مصالحې، خوشبویی عطر، د مَر چیر، لوبان، مے،
تېل، خاص مېده، غنم، او څاروی، گډې، آسونه، جنگی
گاپی، غلامان او جنگی قیدیان. (۱۴) هغوی به وائی چې،
”کوم بڼۀ څیزونو ته چې ستا خواهش وو، هغه ستا د لاس نه

وتلې دی، ستا ټول مال دولت او شان و شوکت ورک دے او بیا به دا چرې هم په لاس در نه شی. (۱۵) او هغه سوداگرانو چې د دې ښار په تجارت مالداره شوی وؤ هغوی هم به د هغې د عذاب د یرې نه لرې ولاړ وی، ژړا او ویر به پرې کوی. (۱۶) او داسې به وائی چې، ”افسوس، افسوس، په دې لوی ښار چې د کتان او کاسنی جامې به یې اغوستې وې او په سرو زرو او قیمتی کانیو او ملغرو به یې خپل ځان سنگار کړے وی. (۱۷) افسوس چې په یوه گینته کښې د دې ټوله ددبه بریاده شی.“ بیا ټول د سمندری جهازونو کپتانان، سمندری مسافران او ماڼکیان او هغه څوک چې په سمندری تجارت خپله گزاره کوی، به لرې ودریږی. (۱۸) او کله چې د هغې د سوزېدلو لوگی ووینی نو چغې به کړی، ”د دې لوی ښار په شان بل داسې ښار چرته دے؟“ (۱۹) او هغوی به په خپلو سرونو خاورې واچوی، ویر او ژړا به پرې کوی او داسې به وائی چې، ”افسوس، افسوس، په هغه لوی ښار چې د چا په تجارت د سمندری جهازونو مالکان مالداره شول، کوم چې په یوه گینته کښې تباہ او بریاد شو.“ (۲۰) د هغې د انجام په لیدو اے آسمانه خوشحالی وکړه، اے مقدسینو، رسولانو او نبیانو، په هغې خوشحالی وکړئ، ځکه چې خدای پاک ستاسو د انتقام اخستو په وجه په هغې د عدالت فېصله وکړه. (۲۱) او بیا یوې قوتناکې فرښتې د ژرندې د یو غټ پل په شان کانیے راواخستو او سمندر ته یې ورگزار کړو او وې وئیل چې، ”دغه شان به د بابل لوی ښار ونړولے شی او بیا به یې هیڅوک ونه وینی. (۲۲) او بیا به هیچرې په تا کښې د ستار، سندرغاړو، شپیلې او د بیگل آوازونه وانه وړېدے شی، او د یو کسب، کسبگر به هم په تا کښې ونه لیدے شی، او بیا

به په تا کبني د ژرندې غرار وانه ورېدې شي. (۲۳) او نور به په تا کبني پيوه بله نه شي او په تا کبني به بيا د زلمي او د ناوې خبرې وانه ورېدې شي. يو وخت وو چې ستا تاجران د دنيا زورور خلق وو او تا په خپل جادو ټول قومونه دوکه کړي وو. (۲۴) ستا په کوڅو کبني د هغه نبیانو او مقدسينو او د هغه خلقو بهېدلې وينه وليدلې شوه چې په ټوله دنيا کبني وژلې شوي وو.

۱۹ (۱) د دې نه پس ما په آسمان کبني د گڼو خلقو اوچت آوازونه واورېدل، هغوی چغې وهلې چې، ”ثنا صفت دې وی مالک خدای ته، خلاصون، لوی او طاقت زمونږ د خدای پاک دے. (۲) ځکه چې د هغه فېصلې رېستینې او په حقه دی او هغه د لویې کنجرې د سزا فېصله وکړه چا چې په خپلې حرامکاری دا دنيا گڼه وپه کړه او د هغې نه یې د خپلو خادمانو د وینې بدل واخستو.“ (۳) هغوی بیا چغې کړې چې، ”ثنا صفت دې وی د مالک خدای، د بابل لوگے تل تر تله خېژی.“ (۴) او هغه څلیریشْت مشران او څلور جاندار خدای پاک ته په سجده شول څوک چې په تخت ناست دے او هغوی هم چغې کړې چې، ”آمین، ثنا صفت دې وی د مالک خدای.“

د گپوری د واده مېلمستیا

(۵) بیا د تخت د طرف نه یو آواز راغے چې، ”اے زمونږ د خدای پاک ټولو خادمانو چې د هغه نه ویرېږئ، اے لویو او وړو، د خدای پاک ثنا وایئ.“ (۶) بیا ما د پېرو کسانو داسې

آواز واوربدو لکه د سیند د اوبو غږمبار او یا لکه د تندر د
 گږزار، او هغوی چغې وهلې چې، ”ثنا صفت دې وی د مالک
 خدای، مالک زمونږ قادر مطلق خدای پاک بادشاه دے. (۷)
 راځی چې خوشحاله شو او د خوشحالی نه چغې کړو او د
 هغه لوی بیان کړو ځکه چې د گډوری د واده ورځ راغلې ده
 او د هغه ناوې ځان سمبال کړې دے، (۸) او ورته د کتان
 نرمې جامې ورکړې شوې دی چې صفا ځلېدونکې دی. “ او
 دا نرم کتان د مقدسینو بڼه کارونه دی. (۹) بیا فرېښتې ما ته
 ووئیل چې، ”دا ولیکه چې، بختور دی هغه خلق چې د گډوری
 د واده مېلمستیا ته رابللے شوی دی. “ او نور یې ووئیل چې،
 ”دا د خدای پاک برحق کلام دے. “ (۱۰) نو بیا زه په دې د
 هغه په پښو کېښې په سجده پرېوتلم خو ما ته یې ووئیل چې،
 ”نه، داسې مه کوه. زه هم ستا او ستا د ورونو په شان یو
 خادم یم چې د عیسی گواهی ورکوی. او صرف خدای پاک
 ته سجده کوه. کوم حقیقت چې د عیسی په وسیله مونږ ته
 څرگند شو هم هغه نبیانو ته د پېشگويو الهام ورکوی.“

د سپین آس سواره

(۱۱) بیا ما آسمان پرانستے ولیدو او هلته زما په وړاندې یو
 سپین آس وو او د هغه د سواره نوم وفادار او رښتینے دے،
 ځکه چې هغه په عدالت کېښې او په جنگ کېښې په حقه دے.
 (۱۲) او د هغه سترگې د اور د شغلو په شان دی او په سر یې
 ډېر تاجونه دی. په هغې یو نوم لیکلے شوے دے چې بې له
 ده نه پرې نور هیڅوک نه پوهیږی. (۱۳) او هغه په وینو لړلې
 جامې اغوستې وې او د هغه نوم د خدای پاک کلام دے. (۱۴)

او آسمانی لښکرې په سپینو آسونو سورې ورپسې وې چې د سپین او صفا نرم کتان جامې یې اغوستې وې. (۱۵) او د هغه د خولې نه یوه تیره توره راوځی چې قومونه پرې ووهی، ځکه چې هغه به په هغوی زورور حکومت کوی او د گناهونو د انګورو لنگری به د قادر مطلق خدای پاک د قهر او غضب د پښو لاندې نچور کړی. (۱۶) او د هغه په چوغه او په پتون دا نوم لیکلې دے چې، ”د بادشاهانو بادشاه او د مالکانو مالک.“ (۱۷) بیا ما یوه فرېسته په نمر کښې ولاړه ولیده او هغې بره په آسمان کښې الوتونکو مارغانو ته چغې کړې چې، ”راشئ او د خدای پاک په لویه مېلمستیا کښې راجمع شئ.“ (۱۸) چې د بادشاهانو او د کمانېرانو او د تکره سپاهیانو غوښې، د آسونو او د هغوی د سورو غوښې او د ټولو خلقو، غلامانو او آزادو د لویو او د وړو غوښې وخورئ.“

(۱۹) بیا ما ولیدل چې بلا او د دنیا بادشاهان او د هغوی لښکرې د سواره او د هغه د لښکر سره په جنگ شول. (۲۰) او هغه بلا گرفتار کړے شوه او دغسې هغه دروغژن نبی هم چې یې د هغې دپاره معجزې ښکاره کولې او هغه څوک یې دوکه کول په چا چې د بلا نښه وه او د هغه بت ته یې سجده کړې وه. دغه دواړه ژوندی هغه دریاب ته وغورزولے شول چې د گوګړو شغلې ترېنه ختلې. (۲۱) او باقی په هغه توره ووژلے شول چې په سپین آس د سواره له خولې نه راوتله، او ټولو مارغانو د هغوی په غوښه ځانونه مارۍ کړل.

زر کاله بادشاهی

٢٠ (١) بيا ما يوه فرشته له آسمان نه په راکوزېدو وليدله

چې ورسره د عالم ارواح کُنجی او په لاس کښې يې لوی

زنځير وو. (٢) او هغه اژدها چې زور بشامار دے، هغه يې

ونيوو، ابليس يعنې شېطان، او تر زرو کالو پورې يې وتړلو.

(٣) فرښتې هغه عالم ارواح ته وغورزولو، بند يې کړو او مهر

يې پرې ولگولو، د دې دپاره چې هغه بيا تر هغې قومونه دوکه

نۀ کړي ترڅو چې زر کاله پوره شوی نۀ وی. د هغې نه پس به

هغه بيا د لږ وخت دپاره آزاد کړے شی. (٤) بيا ما يو څو

تختونه وليدل او هغه خلق پرې ناست ؤو چا ته چې د عدالت

اختيار ورکړے شوے وو. ما د هغه خلقو روحونه وليدل چې

سرونه يې د خدائ پاک د کلام او د عيسی د شهادت په وجه

پرې کړے شوی ؤو، او هغه خلق چا چې بلا يا د هغه بُت ته

سجده نۀ وه کړې او نۀ يې په لاس يا تندي د هغه نښه لگولې

وه. هغوی بيا راژوندی شول او د مسيح سره يې تر زرو کالو

بادشاهی وکړه. (٥) باقی مړی تر هغې ژوندی نۀ کړے شول

ترڅو چې زر کاله پوره شوی نۀ ؤو. دا اولنې قیامت دے.

(٦) بختور او قُدوس هغه دے چې په دې اولنی قیامت کښې

شریک دے. ځکه چې په داسې خلقو د دوهم مرگ اختيار نۀ

وی بلکې هغوی به د خدائ پاک او د مسيح امامان وی او د

هغه سره به تر زرو کالو پورې بادشاهی کوی.

د شېطان شکست

(٧) هر کله چې زر کاله پوره شی نو شېطان به د قېد خانې

نه را آزاد شی. (٨) او هغه به راشی او په څلور گوټه دُنیا

کښې به قومونه دوکه کړي، يعنې جوج او ماجوج، او جنگ

ته به يې راجمع کړې چې د سمندر د شگو په شان بې شمېره
 دی. (۹) نو هغوی په ټوله دُنیا راخواره شول او د خدای پاک
 د مقدسينو دېره او د هغه محبوب ښار يې راگېر کړو، خو د
 آسمان نه اور پرې نازل شو او هغوی يې تباہ کړل. (۱۰) او بيا
 هغوی له دوکه ورکونکې ابليس د اور او گوگړو درياب ته
 وغورزولې شو چرته چې بلا او دروغژن نبی هم
 ورغورزولې شوی دے او هلته به په شپه او ورځ تل تر تله
 عذابولې شی.

آخری عدالت

(۱۱) بيا ما يو لوی سپين تخت وليدو چې يو کس چې پرې
 ناست وو، د هغه د حضور نه زمکه او آسمان وتښتېدل او
 غېب شول. (۱۲) بيا ما لوی او واړه مړی د تخت د وړاندې
 ولاړ وليدل او کتابونه پرانستلې شول. بيا بل کتاب پرانستلې
 شو، يعنې د ژوندون کتاب. او د مړو عدالت د هغوی د
 اعمالو په مطابق وشو څنگه چې په هغه کتابونو کښې درج
 وو. (۱۳) سمندر خپل مړی چې په کښې ؤو، ورکړل بيا مرگ
 او عالم ارواح خپل مړی ورکړل چې په کښې ؤو او د ټولو
 عدالت د هر چا د خپل عمل په مطابق وشو. (۱۴) بيا مرگ او
 عالم ارواح د اور درياب ته وغورزولې شول، د اور درياب
 دوېم مرگ دے. (۱۵) خو د چا نومونه چې د ژوندون په
 کتاب کښې درج نه ؤو هغوی د اور په درياب کښې
 وغورزولې شول.

١) بيا ما يو نومے آسمان او يوه نوپے دُنيا وليدله حُكّه
 چې اول آسمان او اوله دُنيا غيب شوى وُو او سمندر هم نه
 وو. ٢) ما پاك بنار، يعنې نومے يروشلم وليدلو چې د
 خُدائ پاك د طرفه د آسمان نه راکوزېدو، او دا داسې تيار
 كړے شوے وو لكه چې ناوې د خپل خاوند دپاره سنگار
 شوې وى. ٣) ما د تخت نه يو اوچت آواز واوړېدو چې دا
 يې فرمائيل چې، ”گورئ، اوس به د خُدائ پاك حضور د بنى
 آدمو په مينځ كېښي وى او هغوى به د هغه اُمت وى او خُدائ
 پاك به په خپله د هغوى سره وى. ٤) هغه به د هغوى د
 سترگو ټولې اوبښكې وچې كړى، هلته به نور نه مرگ، نه وير،
 نه ژړا او نه درد وى حُكّه چې ورومبى خيزونه تېر شوى
 دى. ٥) او هغه خوك چې په تخت ناست وو هغه وفرمائيل
 چې، ”وگورئ، زه ټول خيزونه نوى كوم.“ بيا هغه ما ته
 وفرمائيل چې، ”زما دا كلام وليكه حُكّه چې زما خبرې د
 اعتبار لائقې او رېستيا دى.“ ٦) بيا يې ما ته وفرمائيل چې،
 ”شوه. الفه او اوميگه، اول او آخر زه يم. هر خوك چې
 تېرے وى زه به هغوى ته د ژوندون د اوبو د چينو نه وړيا
 اوبه ورکړم. ٧) خوك چې کامياب شى هغه به د دې وارث
 شى، او زه به د هغوى خُدائ پاك يم او هغوى به زما بچى
 وى. ٨) خو د ويرېدونكو، بې ايمانانو، پليتانو، قاتلانو،
 حرامكارانو، جادوگرانو، بُت پرستانو او هر قسم دروغژن
 خلق به په هغه درياب كېښي وى چې په كېښي د گوگړو اور
 بليږي، او دا دوهم مرگ دے.“

۹) بیا په هغه اوو فرستو کښې چې د اووه آخری افتونو پک جامونه ورسره ؤو، یوه ما ته راغله او وې وئیل چې، ”راځه، زه به تا ته ناوې وښایم چې د گډوډی ښځه ده.“ ۱۰) نو روح القدس په ما غلبه وکړه او زه یې یو لوی اوچت غر ته بوتلم او د یروشلم پاک ښار یې راته وښایلو چې د خدای پاک د طرفه راکوزېدو. ۱۱) هغه د خدای پاک په جلال روښانه وو، د هغې رڼا د قیمتی جواهراتو په شان لکه د جاسپر او د بلور کانی په شان صفا وو. ۱۲) د هغې لوی اوچت دېوال وو چې په کښې دولس دروازې وې او په هره دروازه کښې فرسته ولاړه وه، او په دروازو د بنی اسرائیلو د دولسو قبیلو نومونه لیکلې شوی ؤو. ۱۳) نمرخاته ته درې دروازې وې، شمال ته درې، جنوب ته درې، او نمر پرېواته ته درې دروازې وې. ۱۴) د ښار د دېوال دولس بنیادونه ؤو او په هغې د گډوډی د دولسو رسولانو نومونه ؤو. ۱۵) کومې فرستې چې ما سره خبرې وکړلې، د هغې سره د سرو زرو یو گز وو چې پرې د ښار دېوالونه او دروازې ناپ کړی. ۱۶) او ښار په څلور گوټه شکل جوړ وو او څومره چې اوږد وو هغه هومره پلن وو، او هغې د ښار ناپ په گز وکړو او د دې اوږدوالی، پلنوالی او اوچتوالی برابر ؤو چې دوه نیم زره کیلومیټره ؤو. ۱۷) فرستې د دیوال ناپ په دُنیای پیمانې وکړو چې شپېته میټره اوچت وو، او فرستې هم دا پیمانې استعمالوله. ۱۸) دېوال د جاسپر کانیو نه جوړ وو او ښار په خپله د سوچه سرو زرو نه جوړ شوی وو او د صفا شیشې په شان پرقېدو. ۱۹) د ښار د دېوالونو بنیادونه په رنگا رنگ قیمتی

کاپو بنائسته کړې شوی ؤو اول بنياد د جاسپر کاپو وو،
دوېم د نیلم، درېم د شب چراغ، څلورم د زمرد، (۲۰) پینځم د
اونیکس، شپږم د یمنی عقیقو، اووم د گراسولر، اتم د
ایکوامرین، نهم د طویاز، لسم د کلسائټو، یوولسم د کائناتو،
او دولسم د کټېلی وو. (۲۱) او هغه دولس دروازې د دولسو
ملغرو وې، هره دروازه د یوې ملغلرې نه جوړه وه. د ښار
لوټې کوڅې د صفا شیشې په شان د سوچه سرو زرو وې.
(۲۲) ما په ښار کېنې د خدای کور ونه لیدو ځکه چې مالک
قادر مطلق خدای پاک او گډورې په خپله د دې ښار د
خدای پاک کور دے. (۲۳) او ښار ته د نمر یا د سپوږمۍ د
رڼا حاجت نشته ځکه چې د خدای پاک جلال دا روښانه
کوی او گډورې د دې پیوه ده. (۲۴) د دې په رڼا به قومونه
گرځی او ده ته به د دنیا بادشاهان خپلې لویې راوړی. (۲۵) د
ښار دروازې به ټوله ورځ کېنې نه بندېږی او هلته به شپه
چرې نه وی. (۲۶) د قومونو شان او شوکت به ده ته راوړې
شی. (۲۷) خو هیڅ ناپاکه څیز به دې ته ورننوتې نه شی او نه
پلیت او نه دروغژن، خو صرف هغوی د چا نومونه چې د
گډورې د ژوندون په کتاب کېنې لیکلی دی.

۲۲ (۱) بیا فرښتې ما ته د ژوند د اوبو درياب وښودلو
چې د بلور په شان پرقېدو چې د خدای پاک او د گډورې د
تخت نه (۲) د ښار د لوی سړک په مینځ کېنې رابېدلو. د
درياب په دواړو غاړو د ژوندون ونه وه چې دولس قسمه
مېوه یې نیوله او هره میاشت به یې مېوه نیوله. او د ونې پانې
د قومونو د شفا ورکولو دپاره دی. (۳) او په هغه ښار کېنې

به داسې هيڅ څيز موندلې نه شي چې ناروا وي. او د خدائ
 پاک او د گپورې تخت به په هغه بناړ کبني وي او د هغه
 خادمان به د هغه عبادت کوي. (۴) هغوي به د هغه مخ ويني
 او د هغه نوم به د هغوي په تندو ليکلي وي. (۵) هلته به شپه
 نه وي او نه به هغوي ته د پيوې يا د نمر د رڼا ضرورت وي
 ځکه چې مالک خدائ پاک به د هغوي رڼا وي، او هغوي به
 هلته تل تر تله بادشاهي کوي.

د حضرت عيسي راتل

(۶) بيا فرستي ما ته ووئيل چې، ”دا خبرې د اعتبار لائقې او
 ربتيا دي. مالک خدائ پاک چې خپلو نبیانو ته د نبوت الهام
 ورکوي، هغه خپله فرسته راولېرله چې خپلو خادمانو ته هغه
 څه وښاي چې زر کېدونکي دي.“ (۷) مالک عيسي فرمائي
 چې، ”ما ته غوړ ونيسي زه زر درځم. بختور دی هغوي څوک
 چې د دې کتاب پېشگوئي مني.“ (۸) او زه يوحنا هغه څوک
 يم چې دا رويا مې واورېدله او وليدله. نو زه د هغې فرستي په
 پښو کبني په سجده پرېوتلم چا چې ما ته دا هر څه ښکاره
 کړل. (۹) خو هغې ما ته ووئيل، ”داسې مه کوه، زه خو ستا
 او ستا د وروڼو نبیانو او د دې کتاب د کلام منونکو، په شان
 يو خادم يم. صرف خدائ پاک ته سجده کوه.“ (۱۰) بيا هغې
 ما ته ووئيل چې، ”د دې کتاب پېشگوئي مه پتوه ځکه چې د
 هغې د پوره کېدو وخت رانزدې دے. (۱۱) څوک چې بدکاران
 دی، پرېرده چې بدکارونه کوي، څوک چې پليت دی، پرېردي
 چې په خپله پليتي کبني آخته وي. څوک چې صادقان دی
 هغه دې په خپل صداقت کبني پاتې شي او څوک چې پاک

وی هغوی دې پاک پاتې شی. “ (۱۲) ” ما ته غوړ ونیسئ. زه عیسی زر درخم او ستاسو اجر د خپل ځان سره دروړم چې هر یو ته به زه د هغوی د عمل په مطابق ورکړم. (۱۳) الفه او اومیگه زه یم، اول او آخر زه یم، ازل او خاتمه زه یم. (۱۴) بختور دی هغه خلق چې خپلې چوغې یې صفا وینځلی دی، نو هم هغوی به د ژوندون د ونې حق ومومی او ښار ته به په دروازو ورننوځی. (۱۵) خو بهر هغه سپی دی کوم چې جادوگران، حرامکاران، قاتلان او بُت پرستان او د هغوی ټولو د ژوند هر یو پل په دروغوران دے. (۱۶) ما عیسی، خپله فرېسته تاسو ته درولېرله چې جماعتونو ته دا گواهی ورکړی چې زه د داؤد د څانگې او نسل نه یم او د سبا ځلېدونکې ستورې یم. “ (۱۷) روح القدس او ناوې وائی چې، ”راشه. او هر اورېدونکې دې هم وائی چې، ”راشه. او څوک چې تېرې وی، هغه دې راشی، او څوک چې یې غواړی، د ژوندون د اوبو نه دې وپړیا واخلي. (۱۸) زه هر چا ته دا خبردارې ورکوم څوک د دې کتاب د پېشگويو کلام اوری، که څوک د ځانه څه په کښې زیات کړی نو خدای پاک به هغه ته په دې کتاب کښې بیان شوی افتونه ورکړی. (۱۹) او که څوک د پېشگويو د دې کتاب نه څه خبرې اخوا کړی نو خدای پاک به د هغه د ژوندون د ونې نه او د مقدس ښار نه د هغه حصه ختمه کړی کومه چې په دې کتاب کښې بیان شوې ده. (۲۰) څوک چې د دې خبرو گواهی ورکوی هغه وائی چې، ”آو، زه زر درخم. “ آمین، مالک عیسی، راشه. (۲۱) د مالک عیسی فضل دې په تاسو ټولو وی، آمین.